

AÑO II

N.º 1

VACACIONES

REVISTA ESCOLAR DEL COLEGIO
ACADEMIA DE SAN JOSÉ

FIGUERAS 1.º JULIO

1926

San José, C.R.

CENTRE D'ESPECIFICS

*MEDICAMENTS PURS
GARANTITS*

*CAPILAR FERRAN
TÓNIC REGENERADOR DEL CABELL*

*CALLICIDA FERRAN
DESTRUEIX ULLS DE POLL I DURÍCIES*

VACACIONES

REVISTA QUINCENAL DEL COLEGIO-ACADEMIA DE S JOSÉ

UN AÑO MÁS

EMOS pasado ya un curso después de la despedida que desde estas páginas dirigíamos a nuestros amigos. Hemos pasado ya un curso y parece que era ayer. Pasa el tiempo con vertiginosa rapidez y nosotros pasamos con él. Vosotros, jóvenes estudiantes, que os aplicáis en la formación de vuestro espíritu, seréis hombres a no tardar y sentiréis la nostalgia de los años juveniles. Nosotros en un ayer todavía próximo fuimos como vosotros. Asistíamos a las aulas y la vida nos sonreía en un mañana que nos parecía lejano aún y hoy contemplamos nuestra vida de estudiante como un recuerdo que se esfuma en el pasado.

VACACIONES vuelve a vosotros después de un curso de estudio y de trabajo como un verdadero amigo, con los mismos entusiasmos y con los mismos optimismos. Quiere seros útil y agradable. Si esto logra, habrá cumplido con creces su cometido.

Al aparecer de nuevo nuestra Revista escolar saludamos a cuantos se relacionan con la Enseñanza. Al dignísimo Director y Claustro de Profesores del Instituto Nacional de Segunda Enseñanza, a los directores y profesores de colegios oficiales y particulares, lo mismo que a toda la población escolar de Figueras y su comarca, nuestro saludo más sincero. Todos ellos encontrarán siempre dispuestas las páginas de nuestro periódico.

VACACIONES saluda también a toda la Prensa, especialmente a la de Figueras y le brinda el testimonio de su compañerismo.

Somos los mismos del pasado verano y venimos a desarrollar el mismo programa contenido en la portada de nuestro periódico: •VACACIONES, revista escolar.• Nos dirigimos especialmente a los estudiantes en tiempo de vacaciones.

Ojalá podamos serles útiles contribuyendo a su formación integral especialmente en este tiempo de vacaciones en que tantos pierden mucho de lo bueno adquirido durante el curso.

Los peligros de la calle

YO no sé si en el mundo hay nada más encantador que un niño cuando en sus ojos se refleja el candor y en sus labios se dibuja la sonrisa de la inocencia... Un niño es una flor.

Y el mundo se empeña en marchitar estas flores humanas; tiene prisa de ajarlas cuanto antes...

Da grima considerar los peligros que los pequeños encuentran en la calle...

* * *

¿Qué ven?

Muchas cosas hay en la calle que son un peligro para sus inocentes ojos.

Los escaparates de las tiendas muestran grabados, postales, cromos, litografías que son un ataque a la inocencia.

Las carteleras de los cines y teatros presentan retratos de artistas y escenas de las tablas y de la pantalla que son un despertador de las pasiones.

Los quioscos exhiben revistas ilustradas con vistas y caricaturas que ofenden los ojos hasta de las personas mayores...

Y los niños ven estas cosas... Las reparan... Las contemplan...

Frente a estos escaparates, a estas carteleras, a estos quioscos siempre hay niños contemplando aquellas exhibiciones inmorales...

¡Pobres pequeños! ..

* * *

¿Qué oyen?

Muchas cosas se dicen en la calle que son un peligro para sus inocentes oídos...

Los grandes no se recatan de los pequeños. No respetan su candor. No miran por su inocencia.

Se profieren groserías que destrozan su buena educación y delicadeza de sentimientos.

Se dicen blasfemias horribles, espantosas, que matan en el alma del niño la fe y el respeto a Dios y a las cosas Santas.

Se cuentan obscenidades que manchan aquellos corazones que debían ser blancos y puros como azucenas de Jesús...

¡Pobres pequeños!

* * *

¿Qué hallan?

Muchas personas hallan en la calle que son un peligro para sus inocentes corazones.

Si hasta los mayores, al pasar por las calles, a veces tenemos que apresurar el paso y bajar los ojos!...

Principalmente hallan en la calle a los demás niños. Y el enemigo más peligroso para un pequeño es otro niño de su edad, si éste es malo.

Los niños tienen el espíritu de imitación. Hacen lo que ven hacer a los demás. Y fácilmente se los pega la malicia. ¡Ay del niño o niña que encuentra un mal amigo en su camino! Difícilmente escapará con bien, y cuando sus padres creerán tener en su casa un Luisito Gonzaga o una Teresita de Jesús, tendrán un muchachote o una muchacha manchados de vicios y liviandades...

¡Oh los peligros de la calle!...

¡Pobres pequeños!

* * *

Madres: guardad a vuestros hijos.

Son vuestro tesoro; otro día vuestra corona.

Velad por ellos. Conservad su candor. Defended su inocencia ..

El mundo los espera para tentarlos, para marearlos, para hacerles perder la cabeza, para hacerles resbalar y caer... El mundo es malo, y parece que siente que ellos sean buenos. El mundo es pervertido, y parece que siente que ellos sean puros

Y quiere ajar su pureza.

Y quiere marchitar su virtud.

Y quiere manchar su alma

Madres: defended a vuestros hijos. Guardadlos de los peligros de la calle, de la calle que tantas inocencias destroza y tantas almas devora...

Velad por vuestros pequeños, madres cristianas.

Y vosotros, niños y niñas, huid de los peligros de la calle. Huid siempre, pero más en período de vacaciones en que os sobra tanto tiempo.

¡Si supiérais lo que vale la flor de vuestra inocencia!...

La emperatriz Catalina de Rusia tenía en su jardín una flor que amaba mucho, y para que nadie la tocara, puso junto a la flor un soldado de guardia... Así vosotros habéis de hacer guardia junto a la flor de vuestra inocencia candorosa...

No dejéis que nadie se acerque a perderos. Guardaos, guardaos de los peligros de la calle...

JOSE COMERMA, Pbro.

Catedrático del Seminario de Gerona

¡Vola, cor meu!

Camino sempre errant dintre la vida,
en cada font del món jo m'he aturat,
prô ni un sol goig ha satisfet a mida
les ànsies del meu cor assedegat.

Ni un sol moment
jo visc sense torment;
i el cel és pur, i el cel és blau,
ben blau...;
i és dolç i ple de pau...

Mira quin cel més bell ànima meva,
i guaita quants estels té l'infinit,
si et plau volar i et plau volar sens treva,
vola d'un cop que aquesta vida es teva
i enruna la presó d'aquest meu pit.

Si cada goig dintre del món et cansa
i apar que tot això ho trobes estrany
deixa la vida sense cap recança,
i perda't dintre el cel de l'esperança
que és un tresor vivent, sens cap engany.

Viure et plau? viu, doncs, l'eterna vida,
la vida de l'esperit alabatent
dintre aquest cel que no coneix cap mida
i es ple de llum i de cançons ardents.

Mira quin cel més pur, quin cel més blau,
no vulguis viure trist, vola si et plau!

JOAN B^{TA} MONTADA.

Una història com moltes n'hi ha

ARA em pren dalit de contar-vos una història. Una història com moltes n'hi ha. Veu's aquí que era a l'estiu. Una tarda rossa del mes de juny, bonica i templadora com aquella, en passen poque!

Dos minyons de poble es van trobar sota l'ombreta dels plàtans de la carretera, quan anaven ambdós camí de l'escola.

El dimoni de la peresa ja devia cançonejar d'estones ha a l'orella del més gran una afalagadora temptació, perquè tot fou adonar-se ell del seu companyó, com anar-lo a guanyar pels seus propòsits de *fer campana*.

* * *

Sortiren del poblat a correguda, i no pararen fins a ésser a les primeres ombres de les hortes. De tant córrer, el cor els hi anava com un titella enfollit.

S'ajaçaren sota els brancs florits d'un tamariu, molls de suor i marcits de cansament. Quan foren revinguts, es llevaren els devantals, se'ls lligaren a la cintura, i deixaren les bosses amagades dintre la malesa d'uns arços atapeïts.

El més gran portava un paquet de cigarretes i en convidà al menut amb fatxanderia. A la primera pipada s'engargussà el vailet, i protestà amb ennuecs que una coïssor de bitxos li agarrotava la gorja Begueren de l'aigua corrent d'una sèquia, i no va passar res de nou.

Revingut que fou, preguntà el petit:

- On anirem?

- On tu vulguis... Tu manes!

- Jo aniria al presseguer de cà l'oncle Jordi. Ans d'ahir vaig obirar-hi una promesa de presseguets de Sant Joan, que menjats avui han d'ésser una delícia!..... Renoï que eren bonics!...

- Doncs apa!...

I ambdós es feren escàpols entre els caminets de les hortes, fins arribar a les envistes del fruit cobejat.

El presseguer ensenyoria rumbós entre tots els arbissons veïns, curullat de fruites a desdir i amb una bonior d'abelles que el cobrien enllemnides...

- Mira'l, quin goig que fa!

- Oi que sí! Mira, quina abundor de prèssecs! ..

I ja eren arrambats a la soca de l'arbre, quan el petit endevinà la presència del seu oncle en el tros, cavant en un clap d'auserdar... Sense dir un mot, arrencà tot jup, de correguda, fins al canyer que tancava el clos de les terres. L'altre el seguí per instint, perquè ja es pensà la mala, fins que es deturaren tots dos darrera la verda cortina d'unes canyes que sorollava la marinada naixent...

El petit es posà les mans damunt el cor que li batia del surt...

- Déu guard que l'oncle ens hagués vist! Pobres orelletes amb el geniòt que gastà i el gran encara no es veia pas segur darrera l'atapeïda cortina de les canyes, i tot era espiar cap al tros de la cavada...

Aviat decidiren anar-se'n d'aquell lloc, avençant tot ajupits, com abans, per mor de no ésser vistos, passant les sèquies amb aigua a genoll, i deixant esquinços del davantal i de les robes en les espines de les tanques dels horts.

L'home, tot donat a la feina, no els vegé ni poc ni molt. Altres catifets el retenien amb la voluntat i els ulls girats per enter a la feina!... Qualsevol se n'adona de dos pardals qui volen a la bertola!...

Els nois s'anaren parlant de les hortes, cap als cortals llunyans.

Després de caminar una bella estona, insinuà el més petit:

- I ara, on anem? Ja hem fugit prou!

L'altre es va repensar una estoneta i digué:

- Anem a Plandolit? Ens rebajarem en el gorgal, sota l'ombra llarga i espessa dels lladoners... Abastarem un brancai per a fer-nos *petadores*... T'agrada? Hi sé un niu, també!...

I el petit s'hi conformà, i amb una nova correguda arribaren prompte al rieral de Plandolit, lliurats de la por que poc ans els trabava de cames i encongia.

- Déu guard que l'oncle ens hagués vist!

Les oques del casal, esponjades, festoses, nedaven d'ací d'allà, majestuoses, damunt les aigües blaves de la gorga... La nítida blancor de ses plomes, era més vistent i falaguera en mig de les blavors de l'aigua i del fullam dels lladoners vells.

En arribar els dos vailets, les oques forciren el coll geníll per a esguardar als nous hostes. De primer antuvi, la capitana va nedar cap a la ribera on s'havien assegut els nois. Les altres la seguiren, lentament, clapitant confiades...

El menut resseguí les seves butxaques, cercant-hi algun mos de pa de passades berenes. En trobà un bocí, negrós, i el llençà a les oques.

Elles prengueren por del gest amical del vailet que els oferia tot el seu tresor, i amb un cloqueig unànime d'espantades, s'acoblaren totes a la banda de sortida i enfilaren esporuguides prat enllà, camí de l'era de la casa.

Els dos vaillets rigueren de bon grat la petita facècia, i quan elles foren al casal, començaren a llevar-se les robes per a pendre un bany a la gorga.

- Compte amb el ronyacs, eh! - féu el gran advertidor.

Ja a punt de cabussar-se a l'aigua, l'avi de Plandolit els vegé, despulladets i alegres, i els va escridassar des de l'altra ribera.

- Ah, bergants! Au a vestir-vos de pressa! El gorgal és farcit de samarugues, beneïtons! - I acabat de dir els va encalçar a cops de terrossa per a fer-se entendre millor.

Els marrecs es vestiren de pressa, a l'escomesa. Pels crits rai, poc haurien cedit de la banyota!... Altra cosa els feia por!

- Vols dir que no ens ha conegut? - digué esporuguit el noi gran, a mig vestir.

- Què vols!... Tots els nois som iguals sense roba!... No tinguis por de res...

I estigueren, així i tot, indecisos llarga estona, marxant cnllà del riberal bo i

- Adéu... i muxoni!

cordant-se les robes... La cosa no els anava pas massa be, que diguéssim. Dels golgs que s'havien promès no en podien atènyer cap, que els volaven escàpols de la mà com uns ocells; ni els prasseguets, ni la remullada platxeriosa, res... Únicament els aconsolava el gaudir de tan ampla llibertat dintre els àmbits d'aquella tarda rossa dels començos de Juny. Totes les coses els semblaven més pròpies, més seves i com guarnides d'uns encants novells i mai gaudits...

Els ocells del cel, els animalets de la terra, els núvols, les plantes, l'oreig, tot era lliure com ells en aquelles estones fugitives...

En Tià, en Nando de cà l'esclòpeter, en Miliu del molí, tots els demés companys eren presoners a l'aula i sota l'esguard vigilant del senyor Mestre; ells, en canvi, gambaven lliures sota l'esguard del sol, per l'amplitud de les terres. Voleu res més bonie?

Un esgarrinx era una glòria per a ells. Demà n'ensenyarien les senyals als companys,

com les medalles d'una petita i fugitiva victòria de llibertat... Aneu a mesurar-la la vanitat blanca d'un infant audaciós!

Allò els alzinava una flameta d'orgull dintre el pit innocent.
Pobres vailets!

* * *

Vingué que s'acabà la jornada. Totes les coses s'acaben tard o aviat!

Tant l'un com l'altre, per camins inèdits retornaren al poble amb llurs videtes plenes d'impressions i records d'aquelles hores furtives.

Van entrar a poblat pel camí amagadís de les atzavares, sotjant sempre. Els ocells ja volaven als joquers i el cel es començava d'abillar amb les mussolines del crepuscle.

Al redós de la paret de la primera casa tots dos es van preguntar:

- Eh que ens l'hem passada bé?

I el més gran va afegir d'arrencada:

- Un altre dia hi tornarem! Pescarem de botiró al rec del molí i ens vendrem les anguiles a l'home de l'hostal... En tindrem per rosquilles i per cigarretes.

I es van acomiadar més camarades que mai.

- Adéu!

- Adéu... i muxonit, - afegí el més gran amb el dit polze senyant sos llavis de clavell boscà.

Mes ai!, que el dimoni fa una feina i la fa mal feia!

D'arribada a la casa llur, cada una de ses mares els rebé amb una mateixa pregunta:

- I la bossa? Què n'has fet de la bossa?

I al cap de vall de la pregunta ja els verols de la vergonya enrogien les galtes dels dos menuts, traint-los.

I de la vergonya en venia la confessió plorosa i de la confessió la penitència paternal que té aquella formula que ha d'ésser dita amb un aire d'enúig i amb una veu afectada:

- Al llit sense sopar!

I els llits d'ambdós us daran testimoni de com el dos vailets de poble, amb el ventre prim i la temor d'una punició més dura, encara protestaven a les fosques i amb llagrimetes de cigró penjades als ulls:

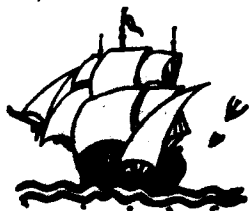
No hi tornaré pas més!

No hi tornaré pas més!

fins que la son els prengué dels llavis i del cor la repetida cantarella i s'adormiren.

Mn. LLUÍS G. PLA.

(Dibuixos d'En Jaume Busquets.)

NUESTRAS FIESTAS

PENSAMOS dar cuenta a nuestros lectores de los actos celebrados en el Colegio durante el curso que acaba de transcurrir. Hoy por hoy nos limitaremos a copiar del periódico local *La Veu de l'Empordà* la reseña de los más recientes y que por cierto revistieron excepcional importancia, la visita del Sr. Obispo, ilustrísimo Dr. D. José Vila Martínez y la bendición de la artística bandera regalada al Colegio por los alumnos Rafael y Joaquín Jordá.

Festes solemnes

Es veritablement axiomàtic que el moviment és demostració de la vida i així s'ha dit que «la vida es demostra caminant.» Si això és cert, el Col·legi-Acadèmia de Sant Josep ha d'estar pleteric de vida, perquè durant el present curs ha celebrat actes importantíssims, palesa mostra de la gran importància que té i que va adquirint en la seva actuació.

No volem pas ressenyar actes de què s'ha fet ressò el nostre periòdic i que, per tant, ja coneixen els nostres llegidors. Volem tan sols parlar de dos actes celebrats darrerament i que revestiren cabdal importància.

LA VISITA DEL SENYOR BISBE

que tingué lloc durant la Visita Pastoral a la nostra ciutat, fou de gran transcendència, demostrant l'interés que per la formació de la joventut té el nostre bondados Prelat.

Els balcons estrenaren uns bells domassos, l'escala i totes les dependències, per on devia passar sa llustríssima, artísticament adornades, i la capella, especialment, lluïa ses millors gales, estant l'altar esplèndidament il·luminat. El senyor Bisbe digué la missa, predicant una escaient plàtica de Comunió. Els alumnes s'aproparen quasi tots a la Sagrada Taula, mentre la capella desgranava belles cançons litúrgiques. La mateixa capella del Col·legi cantà un formós himne al Prelat.

Després de la missa el senyor Bisbe saludà al Professorat i als alumnes, quedant-se a esmorzar al Col·legi acompanyat del seu familiar, del senyor ecònom i altres convidats.

Fou en conjunt una festa que deixà inesborrables records i que honora els qui en gaudiren.

LA BENEDICCIÓ DE LA BANDERA

escaiguda diumenge passat va tenir una solemnitat insospitada.

Moments abans de la missa d'onze el zelós senyor econòmic de la parròquia la bené segons la fórmula del ritual. El director del Col·legi, Mn. Enric Gàbana, féu un sermó ple d'afinades consideracions i bons consells als joves col·legials i l'orquestra desgranà belles composicions musicals.

Els padrins, els nens Na Montserrat Jordà Pons i En Josep Vidal Colldecarrera ocuparen seials d'honor al Presbiteri i les famílies dels mateixos, així com els professors del Col·legi, ocuparen també llocs de preferència.

Finida la missa, s'organitzà la processó, formada per col·legials i invitats, portant la bandera un germà de la padrina i les borles els dos padrins. Durant la processó l'orquestra va tocar escollides peces.

Al Col·legi els padrins obsequiaren tots els alumnes i els invitats amb esplèndides capsetes de bombons, i la cobla figuerenca d'En Pep va donar una bella audició de sardanes al bell davant de la porta del Col·legi, essent escoltades pels invitats des dels balcons i ballades per molta gent jove al carrer de Caamaño.

* * *

Hem tingut ocasió de veure detingudament la bandera i podríem fer-ne un merescut elogi, tant pel seu gust artístic com pel seu valor material. N'hi ha prou amb dir que fou un dels principals adornaments de la Processó de Corpus d'aquest any, en què la portaren els alumnes Joan Ferrer Dubé i els dos germans Rafel i Joaquim Jordà.

Segons sembla la susdita bandera ha estat una ofrena que ha fet al Col·legi de Sant Josep la distingida família Jordà de Pont de Molins. D'ésser així, mereixen la nostra felicitació més sincera pel seu desprendiment i pel bon gust que ha tingut en escollir-la. Obra de la casa Serra de Barcelona, acredita als tallers on ha estat feta.

Per la nostra part felicitem cordialment al Col·legi de Sant Josep per haver posseït una bandera digna de tant important Centre, així com a tots els que contribuïren a festes tant solemnes i més a més fent-ne participar a tot el públic amb els actes de caràcter popular que les amenitzaren i completaren.

O.

A María

Cuando el gozo me besa en la frente
y arrulla mi pecho su aleteo
si una idea germina en mi mente
y se agita triunfante el deseo
en mis labios cual flor de alegría
sólo un nombre florece: María.

Si el dolor acibara mi vida
que las heces del cáliz apura
si el Calvario es penosa subida
en que pongo mi planta insegura
me sostiene en la dura agonía
sólo un nombre bendito, María.

Cuando llegue severa la muerte
y señale por presa mi vida
que no caiga cadáver inerte
sin que sea mi fiel despedida
aquel nombre que es faro y es guía.
Pon tu nombre en mis labios, María.

Que en mi boca riquísimas mieles
es tu nombre, mi dulce Señora,
y en el pecho de tus hijos fieles
es amor, bendición salvadora
y es el timbre de nuestra alma pía
que ferviente te aclama, María.

ENRIQUE GÁBANA, pbro.

Notas del Colegio

— *El día 25 de Junio empezaron los exámenes para los alumnos de Comercio y Primera Enseñanza y el 28 por la tarde tuvo lugar en la terraza del Colegio la solemne distribución de premios con una interesante velada literario-musical. Esperamos reseñar estos actos más adelante.*

— *A primeros de Junio terminaron los exámenes de nuestros alumnos de Bachillerato. El resultado fué por demás satisfactorio, pues, aparte de no haber tenido un solo Suspenso, obtuvieron nuestros alumnos un crecido número de Sobresalientes y Matrículas de Honor. Las detallaremos, Dios mediante, en el próximo número.*

— *También en el curso que acabamos de terminar se han dedicado varios de nuestros alumnos al cultivo de los gusanos de seda.*

Es a nuestro juicio, una ocupación agradable y digna de ser estimulada, pues, empiezan a aprender una industria muy recomendada por el Estado y que debidamente practicada es importante fuente de riqueza para la nación.

— *Entre nuestros proyectos para el presente verano figura un extraordinario dedicado a los alumnos que han obtenido más brillantes calificaciones y otro a la artística bandera regalada hace poco al Colegio por los alumnos señoritos Jordá.*

— *Se han terminado ya las clases y todos nuestros alumnos han empezado ya sus vacaciones deseosos de un merecido descanso.*

En el próximo número, Dios mediante, publicaremos los deberes que habrán de hacer durante el presente verano y a cuya realización están todos formalmente obligados.

— *VACACIONES desea a todos nuestros alumnos y a sus familias respectivas lo mismo que a todos los suscriptores un feliz tiempo de verano.*

EL COLEGIO - ACADEMIA DE SAN JOSÉ,

instalado en uno de los mejores edificios de la ciudad, situado en una de sus calles más céntricas, está dotado de condiciones higiénicas y pedagógicas inmejorables. Clases espaciosas y bien ventiladas, inmenso patio, profesorado numeroso y competente, pensionado donde los alumnos encuentran una segunda familia; todas estas y muchas otras son condiciones que hacen de nuestro Colegio uno de los más recomendables. El estar dirigido por sacerdotes hace que los padres puedan poner en él toda su confianza.

Nuestra enseñanza es completa. Tenemos Primera Enseñanza, Comercio dándose al alumno un Diploma que acredite su capacidad en asuntos mercantiles, Bachillerato acompañándose los alumnos al Instituto, Carreras especiales, preparación para Academias Militares, Aduanas, Correos, Magisterio, Ferro-carriles, etc., etc.

Antiga Casa Massot

Fundada l'any 1850

La bona qualitat dels articles, els dibuixos selectes que sobressurten del corrent, la varietat de colors i els preus reduïts de l'antiga casa

Fills de Josep Massot

són els motius pels quals és la preferida de les senyores de gust de la Ciutat i de tot l'Empordà.

Plaça Constitució, 25 i 26. — Figueres

VACACIONES

REVISTA ESCOLAR

Precio de venta: Suscripción toda la temporada, 3 pesetas

Número suelto, o'50 pesetas

CENTRO DE SUSCRIPCIÓN:

En las librerías y en el Colegio, Casamaño, 8